

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **T. M.**, zastoupeného JUDr. Milanem Novákem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Dukelská 15, za účasti **Finančního ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2005, č. j. 29 Ca 120/2003 - 92,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2005, č. j. 29 Ca 120/2003 - 92, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „správní orgán“) ze dne 31. 1. 2003, č. j. 7162/2001/FŘ/130, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem ve Zlíně dne 30. 8. 2001, č. j. 174487/01/303912/2629, na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 1997.

Jako právní důvod své kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel poukázal na skutečnost, že ačkoliv mu krajský soud

vytýkal nekonkrétnost žalobních námitek, s těmi, které byly zcela konkrétní, se vypořádal ve zcela obecné rovině. Na důkaz svého tvrzení rozebral svědecké výpovědi svědků p. Z., p. C., p. H., p. H. a p. V. Stěžovatel dále uvedl, že správní orgán se nevypořádal se všemi jeho důkazními návrhy, když odmítl provést důkaz svědeckou výpovědí p. V. a p. H.. Svědek p. K. byl dokonce vyslechnut bez vědomí stěžovatele. Stěžovatel dále zdůraznil, že zákonnost hodnocení důkazů je popřena i tím, z čeho vůbec správní orgán dovodil duplicitu účtování oprav forem. Námitky týkající se porušení ust. § 2 odst. 1 a 3, § 31 odst. 2 a 8 zákona o správě daní a poplatků bylo třeba vnímat v kontextu celé žaloby. Skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu nemá oporu ve spise, byla doložena i v jednání před soudem, a to bez ohledu na tvrzení soudu, že se jednalo o námitky opožděné.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve zrekapituloval dosavadní průběh sporu, když vytkl, že bylo na stěžovateli, aby v průběhu daňového řízení prokázal oprávněnost jím uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. V daném případě stěžovatel důkazní břemeno neunesl a faktické uskutečnění fakturovaných prací neprokázal. Správní orgán se dále podrobně vyjádřil k jednotlivým svědeckým výpovědím. Zdůraznil, že nebylo jeho povinností provádět bez dalšího všechny stěžovatelem navržené důkazy, protože je jeho právem určit, který důkaz bude proveden. K výslechu p. K. uvedl, že byl proveden v rámci místního šetření týkajícího se pouze společnosti V. P. s. r. o. Správní orgán navrhl, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že není zřejmé, proč rozhodující orgán, tedy soud, rozhodl tak, jak rozhodl. Tak je tomu tehdy, jestliže rozhodnutí neobsahuje odůvodnění nebo je toto odůvodnění nesrozumitelné. Další z důvodů, pro který je možno podat kasační stížnost, je nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Význam tohoto ustanovení je nutno posuzovat podle toho, zda se rozhodnutí soudu prvního stupně opírá či neopírá o důvody, které umožňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Jiná vada v řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, spočívá např. v neúplném či nedostatečném znaleckém posudku. Je zřejmé, že v dané věci stěžovatel směřuje svou kasační stížnost pouze do první skutkové podstaty citovaného ustanovení. Nejvyšší správní soud se tedy v rámci svého přezkumu zaměřil na otázku, zda je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval právní argumentaci stěžovatele za důvodnou.

Před vlastním hodnocením rozsudku krajského soudu je nutno předesítní, že dle konstantní judikatury Ústavního soudu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996 sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu,

povinnost soudů odůvodňovat své rozsudky. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ust. § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění rozhodnutí soudů ve správním soudnictví musí tedy vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. I dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS; či rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; publikovaný na www.nssoud.cz).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že ačkoliv mu krajský soud ve svém rozsudku opakovaně vytýkal nekonkrétnost žalobních námitek, tam, kde byly zcela konkrétní, se jimi zabýval pouze v obecné rovině. S tímto tvrzením stěžovatele lze souhlasit, a to z následujících důvodů. Jednou ze stěžejních stěžovatelových žalobních námitek je tvrzení, že správní orgán se nesprávně zaměřil na zjišťování skutečnosti, zda subdodavatelé společnosti H. v. o. s. a L. s. r. o. skutečně práce na opravách forem prováděli. Prokazování takových skutečností pak podle této žalobní námítky bylo však již nad rámec povinností rozumně doložitelných, neboť stěžovatel již nebyl s těmito dalšími subjekty v žádném kontaktu a nemůže doložit, zda a jakým způsobem byly práce těmito subjekty prováděny. Podle žalobního tvrzení stěžovatele bylo dále rozhodující, zda společnosti H.v. o. s. a L. s. r. o., kterým byly tyto náklady hrazeny, zajistily pro stěžovatele, ať již jakýmkoliv způsobem, opravu forem v jím uváděném rozsahu. Krajský soud se ale pak rozsahem prokazování skutečností, ke kterým byl stěžovatel vyzván ve vztahu k dotčeným subjektům, v dostatečné míře nezabýval. Pouze konstatoval, co bylo povinností stěžovatele (prokázat faktické uskutečnění zdanitelného plnění, k čemuž byl žalovaným vyzván), ale kromě obecných odkazů a v podstatě doslovné citace příslušných zákonných ustanovení nezdůvodnil, proč považuje, výše uvedenou, konkrétní žalobní námitku stěžovatele, že důkazní břemeno unesl, za neopodstatněnou. Za dostatečnou nelze považovat ani tu část odůvodnění, kde se krajský soud zabýval hodnocením provedených důkazů. V žalobě zcela konkretizované výtky týkající se jednotlivých svědeckých výpovědí a jim přiřazených konkrétních důvodů, proč stěžovatel nesouhlasil s jejich zhodnocením, vyhodnotil krajský soud opět pouze obecným konstatováním, že správní orgán svým zákonným povinnostem dostál, a citací příslušného zákonného ustanovení. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí krajského soudu, jehož odůvodnění je prakticky tvořeno jen obecnými tvrzeními, citacemi zákonných ustanovení či nadbytečným vypořádáním se s některými opožděně podanými žalobními body, je nepřezkoumatelné. S ohledem na tuto skutečnost se Nejvyšší správní soud nezabýval ostatními stížními námitkami, neboť by to bylo v daném časovém okamžiku předčasné.

Protože napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně je nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, kasační stížnost stěžovatele je s ohledem na dikci ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. důvodná. Nejvyšší správní soud tedy postupoval v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. tak, že toto rozhodnutí krajského soudu zrušil bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání, když neshledal vady uvedené v odstavci 3 cit. ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V novém řízení se Krajský soud v Brně řádně vypořádá se všemi žalobními body, které stěžovatel uvedl ve své žalobě.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu